

מוזיקה שחורה

עבדתי במשרד החקלאות האמריקאי. המשרד שכן בפאתי וושינגטון. בנין גדול מעל קניון שישב על צומת שהוביל משום מקום לשום מקום. היו שם פקידים מבוגרים וכל שבוע היה אחד מהם יוצא לפנסיה. היה בבניין חדר (שנראה לא גמור) שבו היו עורכים לגמלאים מסיבות פרידה. כל המזכירות היו מביאות כל אחת מאכל האהוב על בני ביתה. בשעת הצהריים היו כולם מתכנסים בחדר הזה, מברכים על הכוס את הפקיד היוצא ונהנים מן המנות שהכינו המזכירות. אלה היו מזכירות אמריקאיות מבוגרות. לכל אחת שולחן מעץ אדום כולו מגירות ותאים ועמוד כמו בבית המדרש ועליו מלון וובסטר עב כרס.. מהר למדתי שאין כמו מזכירה אמריקאית מבוגרת לחריצות דייקנות ומשמעת עבודה, אבל אני זכיתי במזכירה כושית צעירה. לא אותה חריצות ולא אותה הדייקנות פרצוף מחוק לא תואר ולא הדר לא חביבות ולא נוכחות, בקושי הבחנת בה מבעד לחלל המשרד. ביום שישי אחד לקראת סוף היום הסתכלה במבט חודר ואמרה: אתה נראה לא טוב. החזרתי מבט (וסוף סוף ראיתי אותה) ואמרתי: לי נדמה שאני כתמול שלשום. נתנה לי כתובת ואמרה: תבוא לשם בשבת אנחנו נעזור לך. חזרתי הביתה סיפרתי לרבקה והיא דווקא קפצה על ההרפתקה. זה היה אזור גדול של העיר שכולו מחסנים תעשיות קטנות וחנויות מתמחות. נסענו ונסענו ולבסוף הגענו לבניין לא קטן שנראה אטום מכל צדדיו, אולי מחסן. מבחוץ טופס עליו גרם מעלית עשוי ברזל ובסופו פשפש קטן. טיפסנו והסתכלנו מבעד לפתח. היה חשוך. כאשר עינינו הסתגלו לחושך שבפנים הבחנו בגרם מעלית דומה המוליך אל פנים האולם וירדנו. בפנים היו המוני אנשים ונשים כולם שחורים ולרובם פיסות נייר טואלט כרוכות לצווארם. הם שרו באקסטזה ורוק זלג מפיהם אל צווארם. מרחוק הייתה במה ועליה שלוש זמרות ששרו בשלושה קולות ולהקת כלים שלזותה אותן. הם התנועעו ושרו והקהל בעקבותיהם. לא שמעתי כשירה הזו לא לפניהם ולא אחריהם. ישבנו והקשבנו שעות. פתאום יד על כתפי והאיש סימן בידו בו אחריי. הלכנו אחריו ועלינו לקומה השנייה שם מצאנו חדר ארוך ובו שולחן ארוך וסביבו כעשרים שלושים אנשים ונשים. כולם לבושים כראוי בלי נייר טואלט ולא נוזל מפיהם הרוק. וביניהם כן, גם המזכירה שלי לבושה שחורים. בראש השולחן ישב המורה (כלומר איש דת?). לכל אחד היו שני ספרים ברית חדשה ותנ"ך. השיעור בהנחיית המורה התנהל כך: בוחרים קטע בתנ"ך שענינו עם ישראל ואלוהים ומוצאים קטע דומה בברית החדשה וכך מוכיחים שלא אנחנו, אני ורבקה, בני ישראל העם הנבחר חביבי אלוהים, אלה הם השחורים לבושי השחורים אשר מסביב לשולחן.

ומי התלמידה הכי הכי?

תהרגו אותי אם לא המזכירה שלי. כאן היא נראתה אדם אחר. דיברה שאלה התוכחה והוכיחה. כאן היא הייתה שותפה פעילה. השמש בחוץ החלה לשקוע. יצאנו, בחוץ הייתה חצר ובחצר שורה של נשים כושיות בריאות בשר מזוינות בתרודים עומדות ליד סירים שחורים עצומים. ניגשנו להסתכל ואפף אותנו הריח. הן הזמינו אותנו לאכול אבל היה לנו מספיק חוויה, נכנסנו לאוטו ונסענו הביתה.

מאז כשאני שומע זמר או זמרת כושיים אני יודע מאיפה זה בא.